

ת"פ 39832/01/16 - מדינת ישראל נגד אורלי נגה ברגיל

בית משפט השלום באילת

ת"פ 39832-01-16 מדינת ישראל נ' ברגיל
תיק חיצוני: 563272/2014

בפני	כב' השופטת ליאורה אדלשטיין
מאשימה	מדינת ישראל מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	אורלי נגה ברגיל

החלטה

לפניי טענה מקדמית של הנאשמת ע"פ סעיף 149(4) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982, על פיה העובדות הנטענות בכתב האישום אינן מקימות עבירה של העלבת עובד ציבור העונה ליסוד העובדתי הנדרש בסעיף 288 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**).

עובדות כתב האישום:

ע"פ הנטען בכתב האישום, ביום 22.04.2014, הבחינו הפקח העירוני מוטי אוהנינה והשוטר איתן קולר את היו בתפקידם, בסיוור של שיטור עירוני משולב בנאשמת מטיילת עם כלביה כאשר אחד מהם אינו קשור ברצועה בניגוד לחוק וכאשר אינה אוספת את צואת אחד מכלביה גם כן בניגוד לחוק עזר עירוני.

עקב כך ביקש ממנה הפקח אוהנינה מהנאשמת להזדהות בפניו לצורך רישום דו"ח אך זו סירבה למסור את פרטיה ולהישמע להוראות הפקחים. משכך ביקש השוטר קולר לעכב את הנאשמת לתחנה לצורך זיהויה אך הנאשמת סירבה לפעולת העיכוב וניסתה לעזוב את המקום. כאשר ניסה השוטר קולר לחסום את דרכה של הנאשמת, חבטה בו האחרונה במכת אגרוף לחזהו. עוד בהמשך סירבה הנאשמת להיכנס לניידת עמדה במקומה והתנגדה להליכה לכיוון הניידת.

אז, כפי שמצויין בכתב האישום, החלה מסכת העניינים הרלוונטית לנושא בקשה זו (סעיף 4 לכתב האישום). ע"פ כתב האישום, בדרך לתחנת המשטרה ובתחנת המשטרה עצמה, העליבה הנאשמת את הפקח אוהנינה והשוטר קולר בכך שאמרה להם " **י'מזדיין בתחת אני יראה לך מזה אני יגיע למפכ"ל אני אני יגיע לביבי אני יגיע למח"ש ועל כל מה שעשיתם לי אתם תשלמו ואלוהים ישלם לכם**". בהמשך, במשרד הסיור בתחנת המשטרה, תקפה הנאשמת את השוטר קולר בכך שירקה בפניו ואמרה לו " **פיי יבן זונה**".

בכך עברה הנאשמת ע"פ הנטען בכתב האישום, מספר עבירות, אשר אחת מהן הינה העלבת עובד ציבור ע"פ סעיף

288 לחוק העונשין, ואשר בגינה, כאמור, הגיש ב"כ הנאשמת בקשה זו בה טען כי היסודות העובדתיים הנדרשים להוכחת עבירה זו לא נתקיימו במקרה שלפנינו.

טענות הצדדים:

לצורך תימוכין בדבריו הביא ב"כ הנאשמת פסיקה רלוונטית וכן את **הנחיית היועמ"ש** מס' 4.1103. לדבריו מנגד לעבירת העלבת עובד ציבור ניצבת הזכות החוקתית החשובה של חופש הביטוי ועל כן הן הפסיקה והן היועמ"ש - בהנחייתו האמורה - קראו לרשויות החוק ליישם באופן מרוסן ומצומצם את הוראת חוק זו - תוך שהינן רואות לנגד עיניהן את הזכות לחופש הביטוי של האזרח גם אל מול רשויות החוק ועובדי ציבור.

מנגד, בכתב התשובה מיום 01.03.2018, טען ב"כ המאשימה כי הנאשמת אינה טוענת למעשה כי רכיב זה או אחר בעבירה איננו בנמצא, אלא שהיא מלינה על כך שהרכיב איננו חמור דיו על מנת להוות עבירה ע"פ המבחנים המצמצמים המצויים בפסיקה. המשיבה חולקת על כך וטוענת כי השיקולים המצויים בהנחיית היועמ"ש המדוברת נלקחו בחשבון טרם הגשת כתב האישום.

דין והכרעה:

לאחר עיון בטענות הצדדים לא מצאתי לנכון להורות על ביטול כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק בשלב זה של ההליך. המדובר בטענות הדורשות שמיעת ראיות וקביעת ממצאים ואין מקומן בשלב המקדמי. יש לבחון לא רק את מהות מה שאמרה הנאשמת אלא את הדרך בה אמרה את מה שאמרה, הנסיבות, העוצמה, היכן הדברים נאמרו, מי נכח במקום, מה היתה השפעת הדברים - שלא לדבר על כך שמוזכרת גם יריקה בכתב האישום - וכל אלה הם חלק בלתי נפרד מהקביעה אם מדובר בהעלבת עובד ציבור אם לאו. הפסיקה אליה הופנית מתייחסת להכרעות דין שהתקבלו לאחר שמיעת ראיות ולא לפניהן.

על כן הבקשה נדחית.

טוב יעשו הצדדים אם יבואו בדברים. יש לקחת בחשבון, בעניין העלבת עובד ציבור, את הלכותיו של בית המשפט העליון בדנ"פ 7383/08 אונגרפלד נ. מ"י וברע"פ 5991/13 סגל נ. מדינת ישראל.

ניתנה היום, כ' אדר תשע"ח, 07 מרץ 2018, בהעדר הצדדים.